

10 ІС·ТО·РІЙ ПО СКЛА·ДАХ

Юлія Каспарова

5+

Хованки
На «ВІДМІННО»

КРО-ЛИК

У Те-тя-ни є кро-лик. Те-тя-на на-зва-ла кро-ли-ка Се-не-ю. Кро-лик доб-рий, пух-нас-тий. У ньо-го ма-лень-кий хвос-тик і дов-гі вуш-ка. Кро-лик сміш-но стри-ба-є і ті-шить-ся, ко-ли йо-го гла-дять. Те-тя-на го-ду-є Се-ню ка-пус-то-ю. І кро-лик ве-се-ло хру-ма-є.

ПРИ-ГО-ДА З МА-ЛИ-НО-Ю

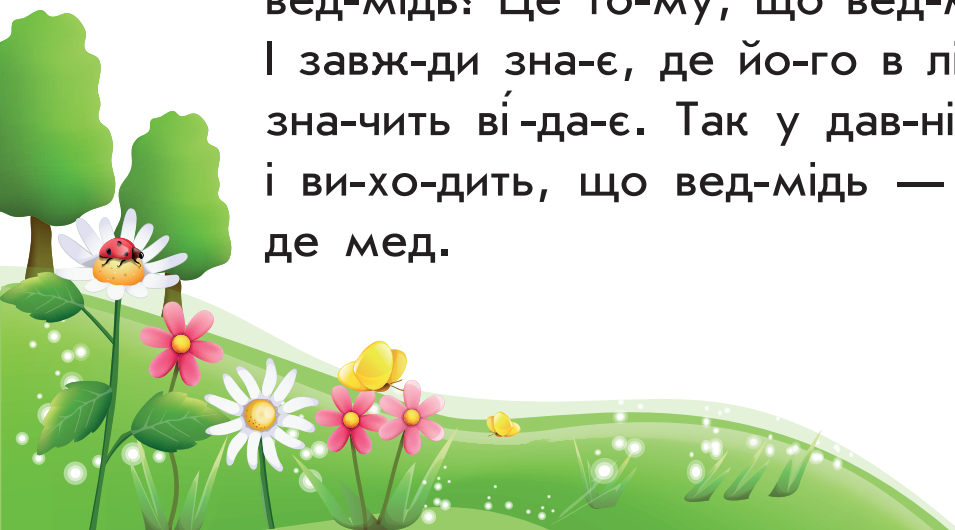
Ішов лі-сом мис-ли-вець. Ба-чить: рос-те на уз-ліс-сі кущ ди-ко-ї ма-ли-ни. Мис-ли-вець за-хо-тів по-їс-ти ма-лин-ки. Тіль-ки-но зі-брав-ся зі-рва-ти я-го-ди, як рап-том за ку-ща-ми по-чув тріск. Ди-вить-ся мис-ли-вець: у ма-лин-ни-ку вед-мідь. Мис-ли-вець зля-кав-ся і втік. А вед-мідь зля-кав-ся ще біль-ше. І по-біг в ін-ший бік. Так ніх-то з них і не по-їв ма-ли-ни!

ВЕД-МІДЬ

Зна-є-те, чо-му вед-ме-дя так на-зва-ли — вед-мідь? Це то-му, що вед-ме-дик лю-бить мед. І завж-ди зна-є, де йо-го в лі-сі знай-ти. Зна-є — зна-чить ві-да-є. Так у дав-ні ча-си ка-за-ли. Ось і ви-хо-дить, що вед-мідь — це той, хто ві-да-є, де мед.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.